

สารพันวันสารภาพรัก

โดย..yayoi

บางทีความเงียบก็สื่อสารได้ดีกว่าคำพูดหลายเท่านี้

‘เฮ้ย พุด วันนี้ไอ้วินมันเอาแน่ะวะ ฉันได้ข่าวมา’ มีคนกระซิบบอกพุธิตา ว่าอย่างนั้นขณะอยู่ในงานเลี้ยงส่งของชมรมบาสเก็ตบอลประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งเธอก็เป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับการเลี้ยงอำลานั้นด้วยเป็นนิสิตปีสุดท้าย และเพิ่งจะยื่นเรื่องขอจบการศึกษาไปเมื่อวันก่อนนี่เอง

‘บ้าสิ จะมาเอาแน่เอานอนอะไร ตั้งแต่เข้างานมา ฉันก็เห็นบัวขลุ่ยอยู่ แต่กับเพื่อนผู้ชายโน่นแน่ะ ไม่เห็นสนใจฉันสักนิด’

วิน บัว หรือชื่อเต็มๆ คือรวินท์ที่ถูกพุดถึงเป็นนักกีฬาบาสเก็ตบอลของมหาวิทยาลัย ซึ่งคงจะต้องเติมคำว่า ‘อดีต’ เข้าไปด้วย เนื่องจากการแข่งขันแมทช์สุดท้ายในปีที่ผ่านมาได้เกิดอุบัติเหตุขึ้น แม้จะรุนแรงไม่มาก หากก็ส่งผลกระทบต่อทำให้รวินท์ถูกห้ามไม่ให้เล่นกีฬาหนักๆ ได้อีกต่อไป

และบาสเก็ตบอลก็เป็นกีฬาที่ไม่สามารถพุดได้เลยว่าเป็นกีฬาเบาๆ...

พุธิตาไม่แน่ใจว่าเธอเป็นหนึ่งในกำลังใจที่ทำให้รวินท์มีกำลังใจดีขึ้น จนยอมกลับมาปรากฏตัวที่สนามบาสอีกครั้งหรือไม่ ทว่าตั้งแต่ได้รับบาดเจ็บ เธอเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถพารวินท์มาเจอหน้าเพื่อนๆ ในชมรมได้

และอันที่จริงแล้ว พุธิตาและรวินท์นั้นเรียกได้ว่ามีความสัมพันธ์อันดีมา

ตั้งแต่ก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเลยด้วยซ้ำ ทั้งคู่เข้าค่ายปรับพื้นฐานก่อนการเรียนมหาวิทยาลัยซึ่งจัดโดยรุ่นพี่และได้อยู่กลุ่มเดียวกัน จากนั้นรวิทร์ก็พา พุติตามาเป็นผู้จัดการชมรมบาสเก็ตบอลโดยตัวเองเป็นนักกีฬาอยู่ จึงทำให้ได้เจอหน้ากันแทบทุกวัน ทั้งคู่ใกล้ชิดสนิทสนมจนหลายคนเข้าใจผิดว่าต่างก็ต้องเป็นคนพิเศษของกันและกันแน่...

พุติไม่เคยปฏิเสธ หากเธอก็ไม่เคยตอบรับด้วยเหตุผลเพียงเหตุผลเดียว รวิทร์ไม่เคยบอกรักเธอ

จวบจนสี่ปีผ่านไป...และนี่อาจเรียกได้ว่าเป็นโอกาสสุดท้ายหากรวิทร์จะพูดคำนั้น ด้วยหลังจากวันนี้ชายหนุ่มคงต้องเตรียมตัวไปเรียนต่อยังต่างประเทศ ในขณะที่เธอเองก็ต้องไปด้วยทว่าคนละซีกโลก เขาไปยุโรป ส่วนเธออยู่ออสเตรเลีย ถ้าไม่วันนี้แล้วจะวันไหนกันหนอ จะให้เธอเป็นฝ่ายบอกเอง เธอก็เขินแถมละอายอย่างไรก็บอกไม่ถูก ความซึ้งลาดไม่กล้าบอกรักของเธอมันเอาชนะความหวาดกลัวหากต้องสูญเสียเขาไปจนต้องมาลุ้นตัวเกร็งอยู่ในตอนนี้อย่างไรละ ลุ้นว่าจะได้ฟังคำคำนั้นหรือไม่ คำคำเดียวที่เธอรอคอยด้วยความอดทนมานานหลายปี

...บ๊วรักพูด...

‘พูด’

พุติตาเกร็งไปหมดทั้งตัวเมื่อได้ยินเสียงเรียก นั่นเสียงรวิทร์ และจะว่าไปก็ไม่ใช่เธอคนเดียวหรอกที่เกร็ง เพื่อนเธอบริเวณนั้นต่างก็เกร็งไปกันหมด อาจเป็นเพราะร่วมลุ้นกับเธอมาหลายปีเช่นเดียวกัน

หญิงสาวสงบสติอารมณ์จนรู้สึกว่าจะใจเต้นมันเบาลงบ้างแล้วจึงค่อยหันไปหาคนเรียก เพียงไม่กี่วินาที ในหัวเธอก็มีภาพผุดขึ้นมากมายเหลือเกิน เธอหวังว่าเธออาจจะบอกว่ามีอะไรจะคุยด้วย มากับบ๊วหน้อย หรือถ้าบ๊วกล้าๆ หน้อย บ๊วอาจจะบอกรักเธอตรงนี้ ทว่าหน้าแดงๆ ตาก็แดงก่ำไม่แพ้หน้าทำให้หญิงสาวเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี ปกติบ๊วไม่ใช่คนกินเหล้าให้เกิดอาการเมาถึงขนาดนี้ ชายหนุ่มจะเพียงจิบๆ เล่นๆ เรียกว่าแก้วเดียวอยู่ได้

ทั้งคืน...

'กูรักมึงวะ!'

...

...

ไม่! นรกเป็นพยานด้วยเถอะ นั่นไม่ใช่คำที่เธออยากได้ยิน ไม่ใช่ท่าทาง
เช่นนี้ที่เธอต้องการเห็นยามบอกรักกัน

วิธีที่ทำอย่างนี้ได้ยังไง เธอเหยียบย้ำการรอคอยอันยาวนานของเธอ
ให้ป่นปี้ เหยียบย้ำความรู้สึกดีๆ ของเธอให้พังยับลงไปกับตา...

วินาทีนั้นเองที่พุฒิตารู้สึกตัว...เธอเคยรักเขา แค่เคย หากในนาทีนี้ เธอ
เกลียดเขา!

ความรู้สึกนั้นทำให้เธอตะโกนก้อง...

'แกออกไปจากชีวิตฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ ไอ้บัว!'

"ออกไป!"

พุฒิตาสะดุ้งตื่นขึ้นและรู้สึกว่าตัวเองตะโกนคำนั้นออกมาเสียงดังลั่นห้อง...

หญิงสาวหายใจเข้าออกแรงและถี่ก่อนจะบังคับตัวเองให้ค่อยๆ ผ่อน
จังหวะนั้นลงกระทั่งกลับมาเป็นปกติ มือเล็กเสยผมที่ตกลงมาปิดหน้าปิดตา
ด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน

บ้าจริง! มาฝันบ้าอะไรแบบนี้ตอนนี้กันนะ ทว่าเธอก็ไม่มีเวลาคิดอะไร
นานนักเมื่อประตูห้องถูกเคาะ ตามมาด้วยเสียงเรียกอย่างแผ่วเบา

"พุต...พุต เป็นอะไรหรือเปล่าลูก" พ่อคงได้ยินเสียงเธอตะโกน

"ไม่ได้เป็นอะไรพ่อ พุดแค่ฝันร้าย"

"งั้นก็อาบน้ำอาบท่าแล้วลงมากินข้าวนะ พ่อยังไม่ได้เก็บสำรับ"

"จ้ะ เตี่ยพุดลงไป" หญิงสาวตอบรับกลับไปก่อนจะผุดลุกจากที่นอน
คว้าผ้าขนหนูมาไว้กับตัวและเดินเข้าไปสงบสติอารมณ์ต่อในห้องน้ำ...

ฝัน มันเป็นแค่ฝัน แต่การฝันถึงอดีต ก็แค่อดีตเท่านั้นเอง

"กินอะไรรองท้องไปก่อนสิพูด...แล้วนี่จะกลับดึกไหม หรือว่าจะกลับไปร้านเลย"

พุธิตาที่ทำท่าเหมือนจะเดินออกจากบ้านไปชะงักและเปลี่ยนทิศทางการเดินของตัวเองหลังจบประโยคยาวๆ ของพ่อ หญิงสาวนั่งลงบนโซฟาก่อนคว้าคูกี้ชิ้นเล็กซึ่งคาดว่าแม่เลี้ยงเธอเป็นคนอบเองมาเข้าปาก

วันนี้เธอต้องไปงานแต่งงานของเพื่อนสมัยมัธยมปลาย เรื่องกลับดึกน่าจะดึกแน่ๆ อยู่แล้ว แต่เรื่องที่จะกลับมาม้านี้หรือไม่นั้น เธอยังไม่ทันคิดตั้งแต่เรียนจบกลับมาจากออสเตรเลีย ทำงานเป็นพนักงานบริษัทอยู่ปีกว่า พุธิตาก็ออกมาเปิดธุรกิจร้านเบเกอรี่ โดยสินค้าหลักก็มาจากฝีมือแม่เลี้ยงของเธอเองนี่ละ นอกเหนือจากนั้นก็ยังมีสินค้าจากเจ้าอื่นๆ นำมาฝากขาย ทว่าทุกเจ้าต้องผ่านการพิจารณาரசชาติโดยคอบขนมหวานอย่างเธอจึงจะได้ร่วมงานกัน ดังนั้นขนมทุกชิ้นจากร้านเธอจึงสามารถพูดได้เต็มปากว่า 'อร่อย' แน่نون

ที่เกริ่นมาตั้งยาวนั้นเพียงต้องการจะบอกว่า โดยปกตินั้นเธอพักอาศัยอยู่บ้านเดี่ยวสองชั้นขนาดกะทัดรัด ใกล้กับร้านชนิดเดินถึงกันได้ จะกลับมาม้านก็เพียงวันหยุดต่างๆ วันที่พ่ออยากให้กลับ และวันที่เธออยากกลับเท่านั้นเอง

"พูดว่าจะกลับร้านเลยละพ่อ พรุ่งนี้จะได้เปิดร้านได้แต่เช้า อ๊ะ พ่ออย่าลืมมอเตอร์ที่ต้องส่งให้ลูกค้าก่อนเก้าโมงเช้านะ ไม่รู้ว่าพี่น้อยทำเสร็จหรือยัง"

"คงกำลังทำอยู่ละ นี่ตั้งแต่เช้าน้อยเขายังไม่ได้ห่างจากเตาอบเลย"

พุธิตาพยักหน้ารับ น้อยที่เธอเรียกว่า 'พี' นั่นก็คือแม่เลี้ยงของเธอ นั่นเอง น้อยอายุมากกว่าเธอเพียงห้าปีเท่านั้น แน่ละ เธอรับไม่ได้อย่างมากในครั้งแรกที่รู้ว่าพ่อจะแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้...

รวินท์... ไซ้ เป็นรวินท์นั่นเองคอยอยู่ข้างๆ กันในวันที่เธอแทบจะคลั่งตายกับการคัดค้านผู้เป็นพ่อแบบหัวชนฝา และเป็นเขาอีกนั่นล่ะที่ค่อยๆ เกลี่ยกล่อมจนเธอยอมให้ทั้งพ่อและพี่น้อยคนนั้นได้พิสูจน์ตัวเอง แล้วเธอก็ยอมรับทั้งสองคนนั้นได้จนวันนี้...

รวินท์...ทำไมวันนี้จึงมีแต่เรื่องเขาวนเวียนอยู่ในหัวหนอ ตั้งแต่วันที่เธอ

ตวาดไล่ให้เขาออกไปจากชีวิตวันนั้น เธอก็ไม่ได้เจอเขาอีก แม้จะพอรู้ที่อยู่บ้างว่าารินท์ค่อนข้างเชื่อคำพูดเธอ จนหลายคนเชื่อว่าเขากลับเธอด้วยซ้ำ แต่เธอก็ไม่อยากจะโทษตัวเองว่าการห่างหายคล้ายจะเลิกคบกันไปนั้นเป็นความผิดของเธอเพียงฝ่ายเดียว

หญิงสาวสะบัดหน้าแรงๆ เสียสองที่เมื่อรู้สึกที่ตัวเองออกจะฟุ้งซ่านเกินไปแล้ว ก่อนจะต้องรีบจัดผมที่เซ่ททรงมาอย่างดีให้เข้าที่เข้าทาง จับคูกก็อีกครั้งขึ้นเข้าปากให้หมดพลังลุกขึ้นยืนสำรวจตัวเองกับกระจกบานยาวตรงผนังบ้าน ชุดกระโปรงติดกันสีโอลด์โรสทำให้ผิวสีน้ำผึ้งของเธอดูวุ่นวายขึ้นมาก หากเธอไม่ได้เข้าข้างตัวเองจนเกินไปนัก หน้าตาที่แต่งแต้มไว้อย่างสวยงามสมราคาค่าเล่าเรียนแสนแพงที่เธออุตส่าห์จ่ายเพื่อแลกกับความรู้อันทำให้ผู้หญิงหน้าตาธรรมดาอย่างเธอดูโดดเด่นขึ้นมาได้ พอบวกเข้ากับร่างเพรียวสมส่วนก็ทำให้ความมั่นใจของคนที่ยืนส่องกระจกอยู่เพิ่มพรวดจนรู้สึกว่าจะตนพร้อมที่จะออกจากบ้านแล้ว

"พูดไปก่อนนะพ่อ แล้วยังไงจะโทรหานะ"

เมื่อพ่อส่งยิ้มและพยักหน้ารับแล้ว หญิงสาวก็หมุนตัวออกจากบ้าน ตรงดิ่งมายังรถสี่ล้อคันกะทัดรัดรูปทรงเหมาะสำหรับผู้หญิงอย่างที่สุด ทั้งยังเป็นรถที่เธอได้มันมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง หลังจากปลดล็อคและนั่งประจำตำแหน่งคนขับเรียบร้อย ใช้เวลาขับชิวๆราวๆ ชั่วโมงก็มาถึงโรงแรมซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน พุดิตาแวะเข้าห้องน้ำของโรงแรมเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองอีกรอบ จึงเดินเข้าสู่บริเวณงานพร้อมๆ กับการโทรเช็คว่ามีเพื่อนคนใดมาถึงแล้วบ้าง

"พุด" เสียงเจ้าสาวร้องเรียกเธออย่างดีใจทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของพุดิตายิ่งกว้างขวางมากขึ้นกว่าเดิม หญิงสาวยกมือไหว้เจ้าบ่าวซึ่งรู้ว่ามียุมากกว่าเธออยู่หลายปี ก่อนส่งกลองของขวัญให้กับเพื่อนพร้อมคำพูดคลาสสิกหากก็จริงใจอย่างที่สุด

"ยินดีด้วยนะ"

"ขบใจมากนะพูด...พูดไปนั่งกับไบเพิร์นตรงนั้นสิ เพื่อนๆ เราที่มาที่อยู่แถวนั้นล่ะ"

"เพ็งวางสายจากเพิร์นเมื่อกี้นี้เอง ผ่าให้จงที่ให้พูดแล้วละ งั้นเดี๋ยวพูดข้างานเลยนะ"

"มาถ่ายรูปรูปกันก่อน" จบประโยคนั้นจากเจ้าสาว พุทธาก็ไม่รีรอ รีบก้าวไปยังฉากซึ่งจัดไว้ให้คู่บ่าวสาวถ่ายรูปกับแขกโดยเฉพาะ ฉีกยิ้มกว้างจนตาคยิบหยีด้วยรู้ว่าท่าทางนี้ของเธอจะทำให้ภาพออกมาดูดีที่สุดในชุด

"นั่งพูดดตดต" เสียงเรียกแหลมเล็กตัดจรวดที่ได้ยินนั้นทำให้พุธิตานึกออกทันทีว่าใครเป็นคนเรียก ไม่ต้องหันไปมองเลยด้วยซ้ำ...นั่งเกี้ยว

"ต่ายยย เตี้ยวนี่หัดแต่งหน้าแต่งตาแต่งเนื้อแต่งตัว สวยใหญ่ณะยะหล่อน"

พุธิตาหันไปเบ้หน้าใส่แขกผู้มาใหม่ก่อนได้กลับ

"ไม่ได้ลียะ ฉันทักะมาสวยแข่งกับหล่อนนั้นแหละยะนั่งเกี้ยว"

แน่ล่ะ...เกี้ยวเป็นเพศที่สามซึ่งสวย สวยเอามากๆ เรียกว่าถ้าเกี้ยวเดินไปกับเธอ ผู้ชายน่าจะมองเกี้ยวก่อนเธอด้วยซ้ำไป แล้วดูวันนี้ ร่างระหงในชุดสวยสีแดงเพลิงยิ่งทำให้เกี้ยวดูโดดเด่น ยิ่งมายืนคู่กันแบบนี้ ก็คล้ายกับรัศมีของเกี้ยวจะกลบเธอจนจมดินไปหมด

"แล้วนี่เกี้ยวมากับใคร"

"กับแฟน"

ว้าว! มีแฟนแล้วด้วย แจ่วกว่าเธอที่ตอนนี้โสดสนิทอีกแยะ

"นี่ฉันกะควมมาอวดยัดดีซึ่งกับยัยเจี๊ยะโดยเฉพาะเลยนะ ขอบอก"

ดีดีซึ่งกับเจี๊ยะเป็นบุคคลเพศเดียวกับเกี้ยว ซึ่งทั้งสามคนแข่งกันสวยกันงามข่มกันไม่ลงมาตลอดสมัยอยู่โรงเรียนเดียวกัน นี่เกี้ยวก็ยังอุตส่าห์ควมแฟนมาข่มเพื่อนรักเพื่อนแค้นอีกหรือนี้

"ไหนล่ะ ฉันล่ะอยากเห็นหน้าชายหนุ่มผู้โชคดีคนนั้นจริงๆ"

"รอเดี๋ยวลี เมื่อกี้เขาขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เดียวก็มา อ๊ะๆ นั่นไง มาแล้วหล่อใหม่หนึ่งพูด คนที่ใส่เสื้อเขีตน้ำเงินนั่นไง"

และแล้วทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวก็กลับกลายเป็นสูญญากาศ โลกหยุด หมุน เวลาหยุดเดิน ทุกอย่างหยุดเคลื่อนไหว ผู้คนรอบกายดูไร้ตัวตน ยกเว้น เขาคอนันต์...รวินท์

ใช่ ผู้ชายในเสื้อตัวเงินนั้นเป็นรวินท์แน่ รวินท์จริงๆ ตัวเป็นๆ ของแท้แน่นอนที่เดียวล่ะ

"ตะลึงไปเลยเธอหนังพุด นั้นแฟนฉันนะยะ แกห้ามยุ่ง"

อ้อ ใหลี่ รวินท์เป็นแฟนเกี้ยว

ฮ้าาา!!!

รวินท์เป็นแฟนเกี้ยว เกี้ยวเป็นกะเทย แล้วรวินท์เป็น...เป็นอะไร!!!

รวินท์เสียจังหวะการก้าวเดินทันทีที่ได้เห็นว่าสาวน้อยข้างๆ เกี้ยว นั้นเป็นใคร...พุธิตา

เขาอาจจะอยากเจอพุธิตามาตลอด แต่สาบานได้ว่าไม่เคยคิดอยากเจอในสภาพการณ์เช่นนี้ ในสถานการณ์ที่มีเกี้ยวเป็นผู้ควบคุมนี้ ชายหนุ่มทำหน้าที่หลังกลับและออกวิ่งอยู่แล้ว หากไม่คิดว่าเสียงแหลมของเกี้ยวร้องเรียกขึ้น

"วินน มาเร็วว มาเบบี่ มาดาหลัง มารู้จักกับเพื่อนๆ ของเกี้ยวหน่อย หน่อยเร็ว"

ไ้เกี้ยว...นั่งเกี้ยว...เขาให้คำมั่นกับตัวเองว่าหลังจบงานนี้เขาจะบีบคอมันให้ตายคามือ คอยดู!

เกี้ยวเองก็ไม่ใช่ว่าไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติระหว่างเพื่อนตนและคนที่บอกว่าแฟน ด้วยสังเกตเห็นอยู่ว่ารวินท์นั้นแทบไม่ได้ละสายตาจากพุธิตา และพุธิตาเองก็แทบไม่ยอมมองมาทางรวินท์ แม้จะเป็นเพียงแค่การมองผ่านก็เถอะ หากทุกอย่างก็ต้องดำเนินต่อไปด้วยเกี้ยวยึดหลัก The show must go on โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนที่นั่งติดซึ่งกับนั่งเฝ้าบมองมาด้วยหน้าต่างาทำทางที่ปิดไว้ไม่มีคิดว่าอีกฉาเธอเหลือเกิน แม้เฝ้าบจะมีแฟนมาอวดเหมือนกัน

